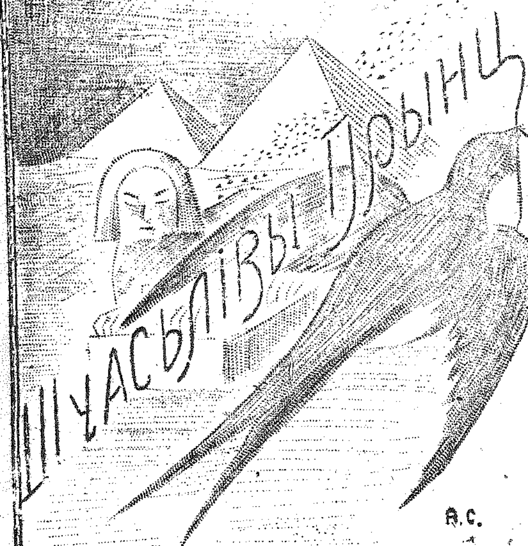
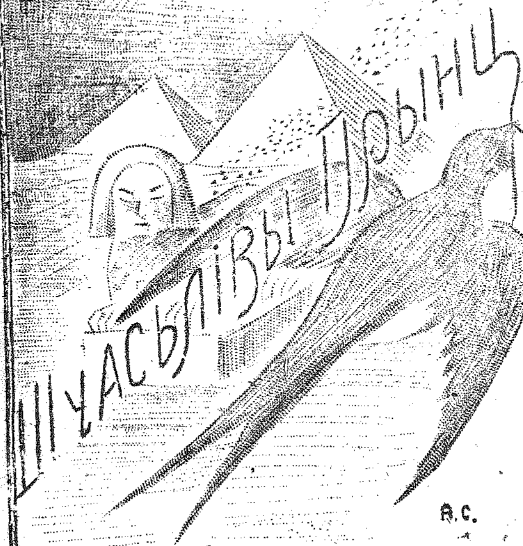
Оскар Уайльд

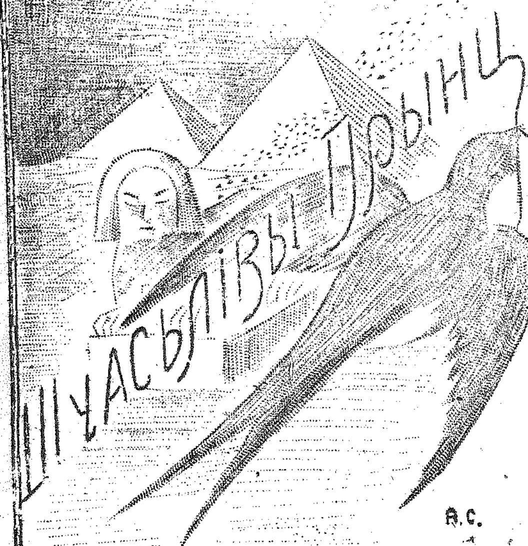
ВАТ ЭНШТЭТ
1947

Оскар Уайльд

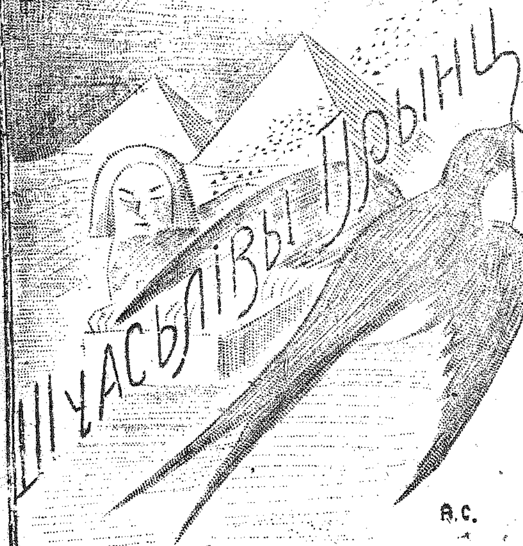
ВАТЭНШТЭТ
1947

Оскар Уайльд

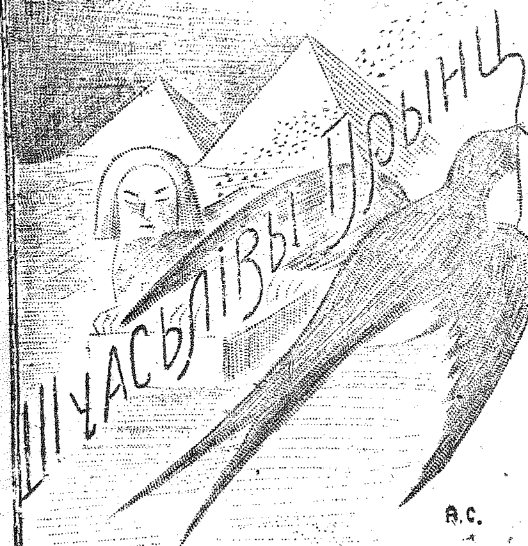
ВАТ ЭНШТЭТ
1947

Оскар Уайльд

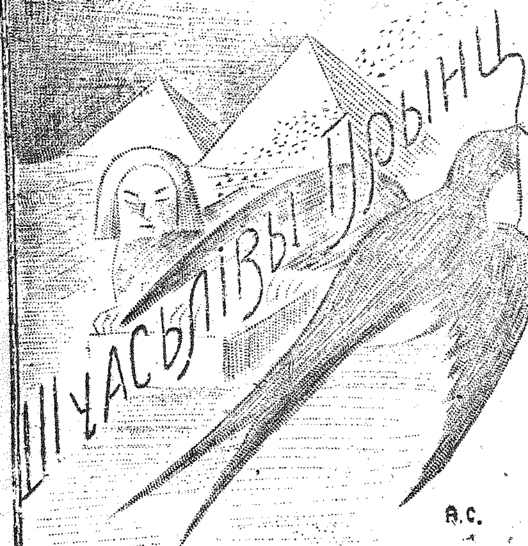
ВАТ ЭНШТЭТ
1947

Оскар Уайльд

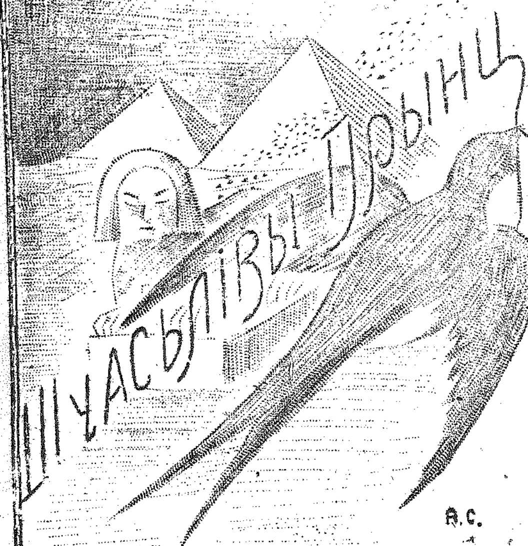
ВАТ ЭНШТЭТ
1947

Оскар Уайльд

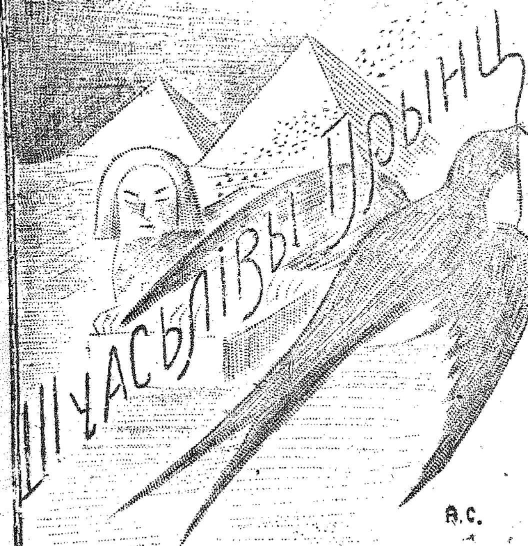
ВАТЭНШТЭТ
1947

Оскар Уайльд

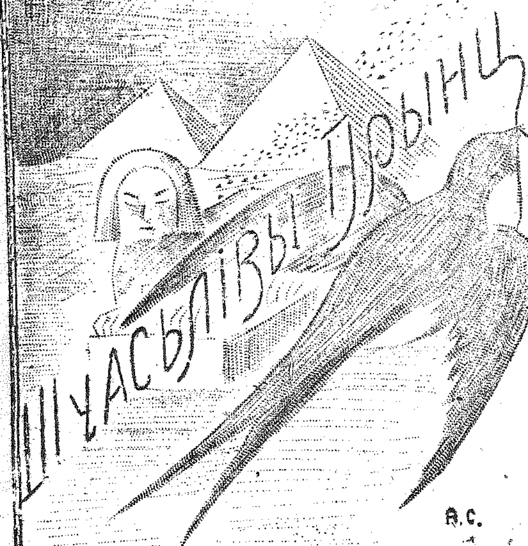
ВАТ ЭНШТЭТ
1947

Оскар Уайльд

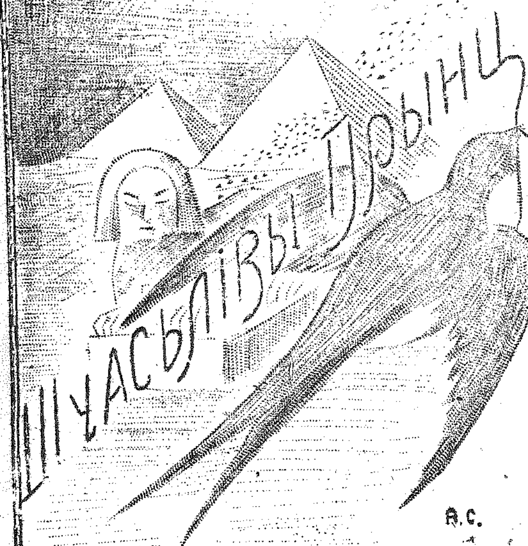
ВАТЭНШТЭТ
1947

Оскар Уайльд

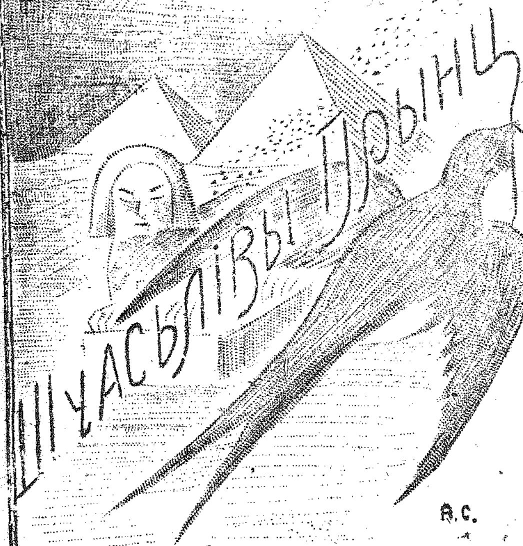
ВАТЭНШТЭТ
1947

Оскар Уайльд

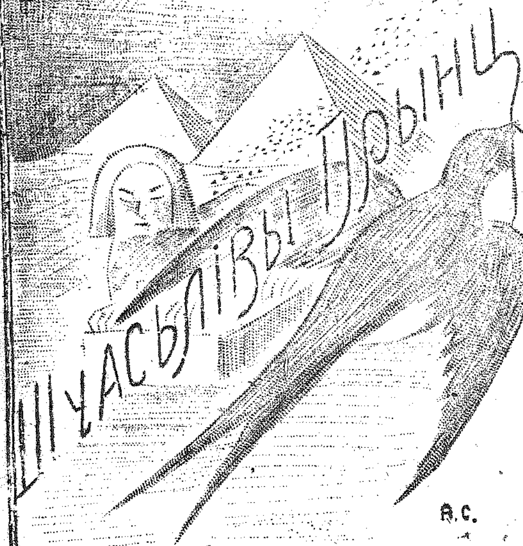
ВАТЭНШТЭТ
1947

Оскар Уайльд

ВАТ ЭНШТЭТ
1947

Оскар Уайльд

ВАТ ЭНШТЭТ
1947

"Мы мусім, ясна, зрабіць другую статую", сказаў ён, "і гэта павінна быць мая статуя".

"Мая статуя!" – крычаў кожны з мястовых раднікаў, і яны пачалі сварыцца. Калі я апошні раз чуў пра іх, яны яшчэ ўсьцяж сварыліся.

"Якая дзіўная рэч", сказаў наглядчык над рабочымі ў плавільні. "Разьбітае алавянае сэрца ня хоча плавіцца ў печы. Мы павінны выкінуць яго". І яны выкінулі яго на кучу сьмацьця, дзе ляжала і мёртвая Ластаўка.

"Прынясі мне дзьве найкаштаўнейшыя рэчы з майго гораду", сказаў Бог да аднаго з сваіх ангелаў; і ангел прынёс Яму алавянае сэрца і мёртвую птушачку.

"Ты выбраў правільна", сказаў Бог, "бо ў маім райскім садзе гэтая маленькая птушка мае вечна пяяць і ў маім залатым храме Шчасьлівы Прынц мае хваліць Мяне".

